

# မောင်ညိုမိုင်း

(သန့်လျှင်)

ရွှေပြည်ဝင်ရတနာစိုးအိုးစည်



စာရေးသူ၏ ခံစားချက်အမှာ စကား

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်မနှံ့သူ အရူးခေါ် (စိတ္တဇဝေဒနာသည် )များကို လွန်စွာ စိတ်ဝင်စား လေ့ရှိ၏။

အဘယ်ကြောင့်မူ ...

အရူးခေါ် (စိတ္တဇဝေဒနာသည် )တို့ သည် ရင်ထဲကစကားတို့ ကို ပျားစွဲနှုတ်လျှာနှင့် ပလီဖွဲ့နွဲ့ ပြောလေ့မရှိ။

ဖြစ်စဉ် ရှိရင်းစွဲ ဘဝအမြင်အတိုင်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောတတ်ကြသည်။

သူတို့ မျက်နှာပေါ်က ဟန်ဆောင်မှု ဒုတိယမျက်နှာဖုံးမရှိ။ နံကြိုနံကြားပါမကျန် မုသာဝါဒ ကင်းစင်သည်။

သူတို့ ရင်ထဲမှာ ခံစားချက် ဒီရေတက်လျှင် တက်သလို လှိုင်းပုတ်ကြမ်း၏။

ဒီရေတက်သံ၊ ဒီရေအော်သံ ပွက်ပွက်လျှံ၏။

ခံစားချက်ဒီရေ ကျသွားပြီဆိုလျှင်လည်း လုံးဝ ရေစစ်သည် အထိ နှလုံးသားကို ဖွင့် ဟပြုလေ့ရှိ၏။

ပြောရလျှင် ...

သူတို့ ရင်မှာ တစ်ချိန်တုန်းက လူ့လောက၊ လူ့ဘဝ၊ လူ့ကျင့်စဉ်အရ ချုပ်တည်းမြို့သိပ် အောင့်အည်းခဲ့ရသမျှ အစိုင်အခဲတို့ ရင့်မာအံ့ဖွဲ့ ပူ

လောင်နေခဲ့ဖူးသည်။ အခု စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် အထိန်းအကွပ်မဲ့ဘဝ သို့ ရောက်သွားသောအခါ စိတ်တံခါးကို ဂျက်ပါဖြုတ်၍ လွှင့်ပစ်လိုက် ကြပြီ။

သည် မှာ အရိုးခံနှလုံးသား ခံစားချက်များ ပေါက်ကွဲလွင့်စင်လာ သည်။ မီးတောင် ချော်ရည်လို အရှိန်ကြီးစွာဖြင့် စီးမောလာသည်။

သို့နှင့် ... အရှက်ကိုမသိ၊ အကြောက်ကိုမသိ။ ရသကိုးပါးရဲ့ ခံစားချက်အဓိပ္ပာယ်ကို မထိန်းချုပ်တော့။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ရှိသည့်အတိုင်း၊ ကိုယ့်မျက်စိမှာ မြင်သည့်အတိုင်း စိတ် ခရီးကို ရွက်ကုန်ဖွင့်၍ ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့ကြသည်။

ဒီမှာ ... စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့် နှလုံးသားရေးရာ၊ ဘဝရေးရာ၊ ဂန္ထိရကံရေးရာ များကို တဖြည်းဖြည်း သိခဲ့ရပြီး သူတို့ ရဲ့ နှစ်ဘဝပြောင်းဘဝကို ပါဝင်ခဲ့စားခဲ့ရသောအခါ ...

သို့ဖြစ်ပါသောကြောင့် ...

ကျွန်တော် စိတ္တဇဝေဒနာရှင် (အရူး)တို့ အကြောင်းကို တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ် ရေးဖွဲ့ရ ကြောင်းပါ ခင်ဗျား။

**မောင်ညိုမှ ဝိုင်း(သန်လျင်)**

\* \* \*

## အခန်း (၁)

တစ်နေ့ ကျွန်တော် အများ နှင့်မတူ တမူထူးခြားသော လူထူးဆန်း တစ်ဦးကို တွေ့မြင် ခဲ့ရတယ်ခင်ဗျ။

ကလေးများ နှင့် လူကြီးလူငယ်အချို့က ၎င်းလူကြီးကို စိတ်မနှံ့သူ(အရူး)ဟု သတ်မှတ်၍ နောက်ပြောင်အော်ဟစ် ကျီစယ် ဝိုင်းစနေကြသကဲ့သို့။

ကျွန်တော်ရောက်ရှိသွားသောအချိန်မှာ စိတ်မနှံ့သူတို့ ၏ အပြုအမူဟန်ပန်သဏ္ဍာန် နှင့် အလားသဏ္ဍာန်တူသော လူတစ်ယောက်ကို အလွန်ကြီးမားပြီး မြင့်လွန်းလှသည့် ကုက္ကိုပင်၏ ဟိုးအမြင့် ကိုင်းခွပေါ်မှာ ခြေခွထိုင်လို့ သီချင်းများကို လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး သီဆိုနေသည် ကို မြင်လိုက်ရပါရောဗျာ။

ကြည့်စမ်း ...။

သူအော်ဟစ်သီဆိုနေသည့် သီချင်းက ပေါ့ပေါ့တန်တန် သီချင်း မဟုတ်ဘူး ။

ဇာတ်မင်းသားကြီး ဘုရားဒကာ ကျောင်းဒကာ ဂရိတ်ဦးဖိုးစိန်ရဲ့ တာနောယက္ခ ဘီလူး ဇာတ်ထုတ်က တာနောယက္ခဘီလူးရဲ့ ငိုချင်း။

ရေစီးအကျော်တွင် ... လှေကြီးပေါ်မှာ ... လှေငယ်တင်သကဲ့သို့ ... အလှည့်တွင် ပဲ့စင်က ... လှုပ်သည့်နှယ် ... ရွှေကြူတ်မယ်ရေ ... ရွှေကြူ

တ်မယ်ရဲ့ ... မင်း ... ဂဏှာမငြိမ် လိုက်တာက ... ဟယ် ... သဘောက်မ  
ကလေး ... ကာမရှိန်ဇော ... ဟော ... ဟော ... ကာမရှိန်ဇော ... ဟော  
... ဟော

“ကောင်းလှချည်လား ဒေါင်းမြကြည်ရေ”

“ဦးဖိုးစိန် သေပြီသေပြီနဲ့ ဘယ်မှာ သေလို့ လဲဟ။ သစ်ပင်ပေါ်  
ရောက်နေပါကလား။ အဟေး ... ဟေ့ ...”

“ဗျို့ ကိုညောင်ကြီးဗွေ ဟစ်ပါ ဆက်ဟစ်ပါဗျ။ ဒီအရပ်က ဂေါပက  
အဖွဲ့က ကြိုက်ရင် လူကြီးမင်းဇာတ်ကို ငှားပြီး ကိုးမုဒ်ရှင်ဘုရားပွဲမှာ ရံ  
သွင်းလိမ့်မယ်ဗျို့။”

“အကပါ လုပ်လိုက်စမ်းပါ မင်းသားကြီးရယ်။ အဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

“ဟဲ့ ... မင်းကြည်လှိုင်၊ အနာကျကောင်ရဲ့ ။ ကုက္ကိုပင်ပေါ် က,ခိုင်း  
လို့ လိမ့်ကျရင် ပွဲချင်းပီးသေမှာ အကုသိုလ်ကောင်ရဲ့ ။ နန့်ပြီးကချင်ရင်  
နင့်ဘာသာ အပင်ပေါ်တက်က ကျွမ်းထိုးပါလား”

“မကတတ်လို့ ပေါ့ မချက်ကြီးရဲ့ ။ ကများ ကတတ်ရင် ဟိုကုက္ကိုပင်  
အဖျားမှာ ခုနစ် ထွေအကနဲ့ မိုးလင်းမိုးချုပ် ကလိုက်ချင်ပါရဲ့ ဗျာ။ နော်  
... ရွှေတင်”

“အေး ... အေး ... အင် ... ဟင် ... ဟင် ... ဟာ”

“နင့်လိုကောင်က ခုနစ်ထွေအကမပြောနဲ့ ချိုမိုင်မိုင်တောင် (၆)လ  
သားအထိပဲ က တတ်တာ။ ခုနေ တက်သယောင်နဲ့ ချိုမိုင်မိုင် ပြန်ကရင်  
တောင် ကရင်လည်း မျောက်ကြိုးခုန် သလို နေမှာ ဟဲ့”

“ဗျို့ ... မချက်ကြီး”

“ဘာတုံး ... ဟိုသေနာကျ”

“မျောက်ကြိုးခုန်တာက လူဝိုင်းကြည့်ပြီး လက်ခုပ်တီးဦးမယ်။ ဒီကောင် မင်းကြည့် လှိုင်များ ကရင်လေ ...”

“ဘာဖြစ်တုံး ... ဘာဖြစ်မတုံး”

“ချီးကားက မျက်စိနောက်ပြီး ဝင်တိုက်မှာ ဗျ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ချီးကားကို ဒီကောင့်ချီး ပြန်ပေရင် မိလ္လာကား (ချီးကား) ရေဆေးလို့ မပြောင်ပဲနေမယ် မချက်ကြီးရေ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟုတ်ပါ့ဗျို့”

“ငါသာမောင်းရင် သင်း က,နေတာ မြင်တာနဲ့ ကွေ့ရှောင်ပြီး အစီစီချောက်ထဲ မောင်း ဆင်းလိုက်မှာ ပဲ”

“တောက် ... ခင်ဗျားဗျာ ... မချက်ကြီးရာ ... ဟွန်း”

“တိတ်တိတ်နေဟာ။ မောင်ကြီး ... ဆက်ဆိုပါဦးတော့”

ဟုတ်ပါပေရဲ့ ဗျာ။ ကုက္ကိုပင်ခွကြားက လူကြီးက အသံအလွန်ကောင်းပဲ။ ဦးဖိုးစိန်ရဲ့ တာနောယက္ခဇာတ်ထုတ် ဓာတ်ပြားထဲက အသံအတိုင်း အာကုန်ဟစ်နိုင်တာ။

ကြည့်စမ်း ...။ တစ်ချက်တစ်ချက် ရှိုက်သံတောင် ပါလိုက်သေးဗျာ။

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ ကလေးအုပ်နဲ့ လူကြီးအုပ်၊ ဈေးသွားဈေးလာ ခရီးသွားအုပ်စုနဲ့ ရောပြီး နားဆင်နေလိုက်မိရဲ့ ။

ကုက္ကိုပင်ပေါ်က လူက မြေပြင်က ပရိသတ်ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို သဘောကျလက်ခံ ပြီး စွပ်ကျယ်အကျ.. ချက်ပေါက်အပြကြီးကိုချွတ် ပခုံးပေါ်တင်ပြီး လွမ်းပြန်ပါရောခင်ဗျာ

အခုမှ ... သိရပေပေါ့ဗျာ ... ကုလဟိ ... မစင်ကြယ်လို့ ... လင်ငယ်  
ယူ ... လူပေါ် ကြိုက်ကြတာက ... မတော်တာ ... လော်မာတဲ့ ... စရိုက်  
ကယ်နဲ့ ... (အမလေး) ... မယား မိုက်တဲ့ သဘောရယ်ကြောင့် ... ငါ့ကို  
ယ်သာ ... ရိုက်ရိုက်ပြီး ... ပြောလိုက်ချင်ရဲ့ ... သမုဂ္ဂ သိင်္ဂီရေ ... နင်နဲ့  
ငါ ညားရတာ က ... မှား လိုက်လေသကော ... ဟော ... ဟော ... အမ  
လေး ... မှား လိုက်လေသကော ... ဟော ... ဟော ... ဟော ...

သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး သီချင်းဆို ငိုချင်းချနေကတည်းက ဒီလူကြီး  
ဦးနှောက်မူမှန် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို သဘောပေါက်ပေမင့် သူဆိုနေသ  
ည့် ဇာတ်ချင်း အလွမ်းသီချင်းတွေ က ဂန္ထဝင် မြန်မာဇာတ်သဘင်က အ  
လွမ်းသီချင်း ခင်ဗျ။

ကျွန်တော်တို့ ကြားရသူတောင် သူငိုချင်းသံကြောင့် ရင်ထဲမှာ လှိုက်  
အံ့နွေးကြီး ဖြစ် ချင်လာရဲ့ ။

ကြည့်လေ ...။

လူက ရင်ကိုထုပြီး ငိုချင်းကိုချတာ။ ပြီး ... နှပ်ချေးတွေကို ရွှီးခနဲညှစ်  
ပြီး အောက်ကို ပစ်ချလိုက်ရော လူကြီးရဲ့ နှပ်ချေးတွေက အပေါ်ကို ပါးစ  
ပ်ကြီးဖြဲမော့ကြည့်ပြီး တဟဲဟဲ သဘောကျနေတဲ့ လပွတ္တာကျော်ပြူးရဲ့  
ပါးစပ်ထဲ တန်းဝင်သွားလို့ ကျော်ပြူးနှယ် အော့အန် ရင်း ကလော်တုတ်  
ပါလေရောဗျို့။

“ကောင်းလှသည်လား မင်းသားကြီးရ”

“နောက်တစ်ပုဒ် လုပ်ပါဦးဆရာရဲ့ ။ အဟဲ ...”

“မောင်ကြီးရေ ... ကောင်းလိုက်တာနော်။ စိန်နဲ့ သံပုရာရည်  
သောက်ရသလိုပဲ”

“ဟဲ့ ... ကန်းတာမရဲ့ ။ စိန်နဲ့ သံပုရာရည် သောက်ရင် ပွဲချင်းပြီးသေ  
ရော။ မြန်မြန် သေချင်ရင် နင့်လင်ကိုတိုက်”

“မသိလို့ ပါ ကိုရင်ရွှေမျိုင်းရယ်။ ကောင်းမှန်းသေချာရင် ကျုပ်လင်  
ကိုမတိုက်ပါဘူး။ ရှင့်ကိုပဲ လာတိုက်ပါ့မယ်တော် ... နော်”

“အနာကျမ ... လင်လက်လန်မ”

“ဒီမှာ ရှင့် မောင်ကြီး ... ကိုကို ... ဒါလင်”

“ဟာ ... ရှုပ်ကုန်ပြီဟေ့”

“ဟ ... ဟ ... ဒါ ဘယ်သူတုံး”

“အရူးမ မဆောင်ဗျ။ မဆောင်”

“မဆောင်ရောက် လာပြီဟေ့”

“ဆိုလေ ... ဦးလေ ... ဘကြီး ... မောင်မောင် ... ကိုကိုရေ ... အ  
ဟင့် ... ဟင့် ... ခစ် ...”

ကျွန်တော်လည်း ကုတ္တိုပင်ပေါ်က လူထူးဆန်းကြီးရဲ့ သီချင်းသံကို စိ  
တ်ဝင်စားနေ ချိန် ...

သစ်ပင်ကြီးအောက်က ဆိုက်ကားသမား၊ နွားကျောင်းသား၊ ခရီး  
သွားဈေးသည် နဲ့ အမူးသမား၊ ဖဲသမားအုပ်စုတို့ အနက် အချို့က အော်  
ဟစ်ပွဲတောင်းနေချိန်မှာ ပဲ တောပန်း တွေ တစ်ခေါင်းလုံး ဝေအုပ်နေ  
အောင်ပန်ပြီး ထဘီအောက်နားကွဲ၊ ကြိမ်ဆွဲခြင်းအစုတ်ထဲမှ လမ်းဘေး  
က ကောက်လို့ ရသမျှ အစုတ်ပလုပ်များ ထည့်ကိုင်ထားသည့် စိတ်မနှံ့  
သူလို မိန်းမတစ်ဦး ထပ်ရောက်လာပါရော။

အသက် (၃၀)နီးပါးခန့်ရှိလိမ့်မယ်။ ခပ်ပိန်ပိန်ပဲ။ နေလောင်လောက



ခံ ပုတ်ခတ်ထား တဲ့ သူမရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ နဂိုအခံရုပ်ရည်က ခပ်ပါးပါး တင်ကျန်နေတယ်။

မူလရုပ်ကတော့ ခပ်ချောချောလို့ ယူဆရရဲ့ ။

သူမ (အများ အခေါ် မဆောင်)က အောက်ကနေ သစ်ပင်ပေါ်ကို မော့ကြည့်ပြီး ...

“ကိုကို ဆက်လွမ်းလေလို့ ... အဟင့် ...”

“ဇာတ်ပေါင်းမလား၊ ဇာတ်ပဲကွဲမလားမသိဘူး ကိုမှိုငြင်းရေ”

“ရှားရှားပါးပါး ဇာတ်ကွက်ပဲ ကိုသောင်းညွန့်”

“အေးကွ ... နားထောင်ကြည့်လေ ဆွဲဟေ့”

“ကိုကို ... ဆောင် ပြောတာ ကြားလားဟင်လို့ ”

ကြည့်စမ်းဗျာ ...။ အရူးမ မဆောင်ဟာ ဆွဲခြင်းအစုတ်ကို ဟန်နဲ့ ပန်နဲ့ ကိုင်ပြီး အပေါ်ကပုဂ္ဂိုလ်ကို မော့ကြည့်ရင်း ပလီနွဲ့ ရယ်ဖွဲ့ပြီး မူလကျီ သွန်နီလုပ်လို့ ချွဲနေတယ်။

ဒီမှာ ပဲ ...

ဟိုး ... ကုက္ကိပင် သစ်ကိုင်းခွဆုံပေါ်က သီချင်းသည် လူကြီးက မြေပြင်က အရူးမ မဆောင်ရဲ့ အသံနဲ့ မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရရော ချက်ချင်း ဟိုတစ်လှည့်လို့ ကျောပေးထိုင် လိုက်ပါလေရောဗျာ။

ဘာသီချင်းမှ လည်း ဆက်မဆိုတော့ဘူး။

“ကိုကို ... ကိုကိုမောင်မောင် ... ကိုကိုမောင်မောင် ... ဆက်မဆိုဘူး ပေါ့ ... ဟုတ် လား။ ဒါ ... ဒါဆို မဆောင် ... အဲ ... အဲ ဆောင်လေး ... ဆက်ဆိုမယ်နော် နော်”

“ဆိုပါ ... မဆောင် ဆက်ဆိုပါ ... ဆိုပါ”

လပွတ္တာကျော်ပြူးနဲ့ ဟု နိဗ္ဗန်ကြောင်ဆိုသူ တရုတ်နွားပွဲစား ငမူးနှစ်  
ယောက်က အရူးမ မဆောင်ကို မြှောက်ပေးနေကြတယ်။

“ဆိုမယ်နော်လို့ ... အဟင့်”

“ဆိုပါ ... ဆောင်ဆောင်၊ အားရပါးရ မေးလွဲသွားအောင်ဆိုပါ ...  
ခင် ... ဗျာ ... အေ ... ဂေ ...”

“တကယ်ဆိုလိုက်မှာ နော်လို့ ... အဟင့် ... ခစ် ...”

“ဟုတ်ပါပြီ ... လေဒီဆောင်ရဲ့၊ ဆိုပါဆိုဗျာ”

“သွပ်ပြားအသံ သိပ်မကောင်းဘူးနော် ... လို့ ”

“ကိုင်း ... မဆောင် ငါတို့ လည်း နင်တို့ ကိုကြည့်ပြီး ရူးချင် လာပြီ။  
ဆိုချင်ဆို မဆိုချင် နေ။ လာ ... လပွတ္တာ မင်းနဲ့ ငါပဲ ကကြစို့”

“ကိုင်း ... ကိုင်း ... အဟမ်း ... အဟမ်း ... ရေကြည်တော်လေး တစ်  
ခွက်လောက်ရှင် ... အဟွတ် ...”

ဒီမှာ မရမ်းကုန်းသန်းမြင့်ဆိုတဲ့ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့ လူပဝကြီးက သောက်ရေ  
အိုးစင်က ရေတစ် ခွက်ခပ်ပြီး သူမကိုပေးလိုက်တော့ ...

ကြည့်စမ်း ... လုပ်ပုံနှယ်ဗျာ။

သောက်ရေခွက်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းအနား ပတ်ပတ်လည်ကို အထက်ဆင်အ  
နားစနဲ့ လိုက် သုတ်ပြီး နမ်းကြည့်လို့ စိတ်ချရမှ သောက်တော့တယ်။

“ဒီမှာ ငမူး လပွတ္တာကျော်ပြူးက မေးတယ်”

“မဆောင်”

“ဘာတုံးလို့ ... အဟင့်”

“သောက်ရေခွက်ကို ဘာလို့ နမ်းကြည့်ရတာ တုံးဗျ”

“နင်တို့ ပါးစပ်က အာပုပ်နံ့မျိုး စွဲကျန်နေမှာ စိုးလို့ ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား မှတ်ကရောဟေ့”

“လပွတ္တာ ခံရောဟ”

“အဟမ်း ... အဟမ်း ... အမလေး ... အပိုအသစ်ကို မမြင်တယ် ... နှစ်ကိုယ်ချစ်တာ နှစ်သွယ် ... ကြင်ကြပါသရှင် (ကိုတာနောရဲ့ ) ကျွန်မ လင်ငယ်တစ်ပါးပါ ... ဟား ဟား”

“ကောင်းလှချည်လား ... မယ်အောင်ဗလရဲ့ ”

“မျက်ရည်စို့ရပါဗျာ”

“လုပ်ပါဦး ... ကလေးမရေ”

... မဖောက်ပြန်ပါရှင် ... တစ်ယောက်အပြင် ပိုမကျန်ခဲ့ပါဘူး ... မလိုတမာ အပြစ်ရှာ စကားနှင့် ... (ကိုတာနော)ရယ် ... ပြောရက်တာ များ ... ဟား ... ဟား အမလေး ပြော ရက်တာများ ... ဟား ... အား ... အား

အရူးမလို့ ယူဆရသည့် မဆောင်ဆိုသူဟာ ငိုချင်းကို ဇာတ်မင်းသမီး လို ရွတ်ဆိုလို့ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ပုတ်ရင်း ငိုဟန်ပြု လိုက်လေရဲ့။ ။

ပြောရမယ်ဆိုရင် လွမ်းစရာပါဗျာ။

အရူးမ မဆောင်ရဲ့ ငိုချင်းသံက ဇာတ်မင်းသမီး စစ်စစ်လို ရင်နှင့် လွမ်းပြလိုက်သည့် အသံလေး။

သူမ ဘယ်လိုငိုငို လွမ်းလွမ်း သစ်ပင်ပေါ်က လူက ယောင်လို့ မှု

လှည့်မကြည့်။

မကြည့်သည့်အပြင် နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနှင့်ပိတ်ပြီး သစ်ပင်  
ခွကြားက စောင်ပု ခက်မှာ လှဲအိပ်ချလိုက်သည် ကို ကျွန်တော်တို့ ခပ်  
ဆန်းဆန်း မြင်ခဲ့ရလေရဲ့ ဗျာ။

\* \* \*